

DE ONTMIJNER

Driemaandelijks Tijdschrift van de
Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. 7537.94

Telefoon : 57.31.64

REDACTIE

EMILE ZOLALAAN, 30

SCHAARBEEK

Tel. : 16.00.73

Achttiende Jaargang, n° 3

September 1964

Onze Algemene Vergadering van 7 juni 1964 te Schaarbeek

Het groot uurwerk van het Noordstation wees
9 u. 10 aan. Een honderdtal waren reeds op het

schuilen, zo goed ze konden, onder de onmete-
lijke markies, die over het plein hing.

plein aangekomen : mannen, vrouwen, die allen
behoren tot onze grote ontmiijnersfamilie. Ze

Heel vroeg in de morgen was het beginnen te
regenen, heel fijn, als de mist, die op de grond

neervalt. Daarna was het een lelijke motregen... Wolken, die niets goeds voorspelden, sloten de horizon af. En nochtans was het weerbericht geruststellend geweest, zelfs zeer gunstig : zeldzame neerslagvlagen, brede opklaringen, temperatuur zonder verandering of in lichte stijging.

De commissarissen van de afdeling Brabant waren druk in de weer. Hun taak werd nog bemoeilijkt door het feit dat de hoofdpolitiecommissaris van Schaarbeek de verzameling, voorzien in de Vooruitgangstraat, verboden had om ze 150 m verder, op de hoek van de Aarschot- en Kwatrechtstraten, toe te laten.

Men moest mannen van goede wil afvaardigen om de aankomenden het nieuw verzamelingspunt aan te duiden.

De muzikanten stonden te weifelen : zouden ze de kostelijke instrumenten bovenhalen ? Velen onder hen deden het niet. Het vel van de trommels zou dreigen te scheuren bij het eerste tromgeroffel...

Zo goed zo kwaad werd de stoet eindelijk gevormd. De vaandels werden ontrold en geplaatst achter de muziekkapel. Er waren er een twaalfstal : die van de ontmijsing, van het 3e Genie, van het Genie der Cavalerie, van de V.O.V. Schaarbeek, van de Vuurkruisers, van de Ardense Jagers, van het C.N.A., van de Weggevoerden, van de Frans-Belgische Vriendenkring der Oudstrijders en Weerstanders, enz...

Daarna kwamen de genodigden en de lange stoet van de ontmijsers. Spijt het doorslecht werden wilden allen een militaire allure bewaren.

Ondertussen hield de plessende regen niet op. De muziekkapel speelde een vrolijke mars en scheen een uitdaging aan de regen, die zonder verpozen maar steeds neerviel.

De afdeling Luik, die de woelige stede onder een heerlijk zonnetje had verlaten, kwam zelfs niet uit de autocar en reed verder tot aan de kerk van St-Franciscus van Assise, alsook deze van onze Gentse vrienden, waarin de dames een toevlucht hadden gezocht.

Kerkelijke Plechtigheid.

Wanneer de muziekkapel ter hoogte van de kerk van St-Franciscus van Assise aankwam, werd links en rechts van de ingang door de vaandels de haag gevormd.

Al de deelnemers namen plaats in de middenbeuk, terwijl de Nationale Voorzitter de vertegenwoordiger van dhr Minister van Landsverdediging, Majoor Lhost, ging begroeten en hem leidde tot op de hem voorbehouden plaats op het hoogkoor. De vaandels hadden postgevat langs weerszijden van het hoogkoor. De mis werd opgedragen door een

pater Franciscaan. De misdienaars droegen voor de gelegenheid een wit roket boven een rode toog.

In zijn sermoen verklaarde de eerw. heer onderpastoor van Sint-Franciscus de intentie van deze hoogmis en herinnerde beknopt aan de heldenmoed van de ontmijsers en aan de door hen gebrachte offers.

De consecratie werd onderlijnd door het « Te Velde », terwijl het « Ite missa est » werd gevolgd door een roerende Brabançonne.

Het verlaten van de kerk gebeurde in de grootste orde en onmiddellijk daarop werd de stoet gevormd, daar de regen opnieuw dreigde...

Op weg naar het Stadhuis te Schaarbeek.

Enkele minuten later begon het weer te regenen en weldra werd het een echte zondvloed. Iedereen zocht dekking : muzikanten, vaandels, deelnemers. Ze vluchtten langsheen de muren, onder de balkons, in deuropeningen... Iedereen wachtte kalm het einde van de regenvlaag af. Een kwartuur ging voorbij en het werd niet meer mogelijk nog langer ter plaatse te blijven. Men hergroepeerde zich zo goed het kon en in een erbarmelijke toestand kwam de stoet aan de Collignonplaats, rechtover het stadhuis, aan.

Aan het neerleggen van de bloemen bij de herdenkingsplaten kon niet gedacht worden. Dhr burgemeester stelde voor onmiddellijk de beheerraad te ontvangen, terwijl de gemeentelijke overheid de erewijn zou aanbieden aan onze leden. Dit voorstel werd met algehele voldoening aanvaard.

Ontvangst op het stadhuis te Schaarbeek.

Terwijl ongeveer tweehonderd vijftig deelnemers de monumentale trappen opgingen om de erewijn te proeven, werden de leden van de beheerraad en de genodigden onmiddellijk ontvangen in het kabinet van dhr Burgemeester.

Dhr Williot, burgemeester, was omringd van het schepencollege en de andere leden van de gemeenteraad : dhh. Jodoigne, Lenoir, Verbist, Culot, Licoppe, Noël, Nols, Van Hamme, Van Pee, e.a., dhr De Baerdemaecker, voorzitter van de Commissie van Openbare Onderstand, die deze hartelijke ontvangst met zijn aanwezigheid vereerde.

De Ontmijsers waren vertegenwoordigd door Kommandant George, Nationale Voorzitter, Majoor Bonmariage en Kolonel Linden, resp. 1° en 2° ondervoorzitter, Kolonel Terlin, Erevoorzitter van de afdeling Oost-Vlaanderen, Kommandant Dohet, Erevoorzitter van de afdeling Luik, de voorzitters van de afdelingen Dr Prignon, dhh. Bories, Dreesen, Van Cleven, Vanderick, de beheerders Baents, Desmet, Heuchon, Itters, L'Hoost, Masset en Tadino. Men bemerkte daarenboven Kolonel Posschelle,

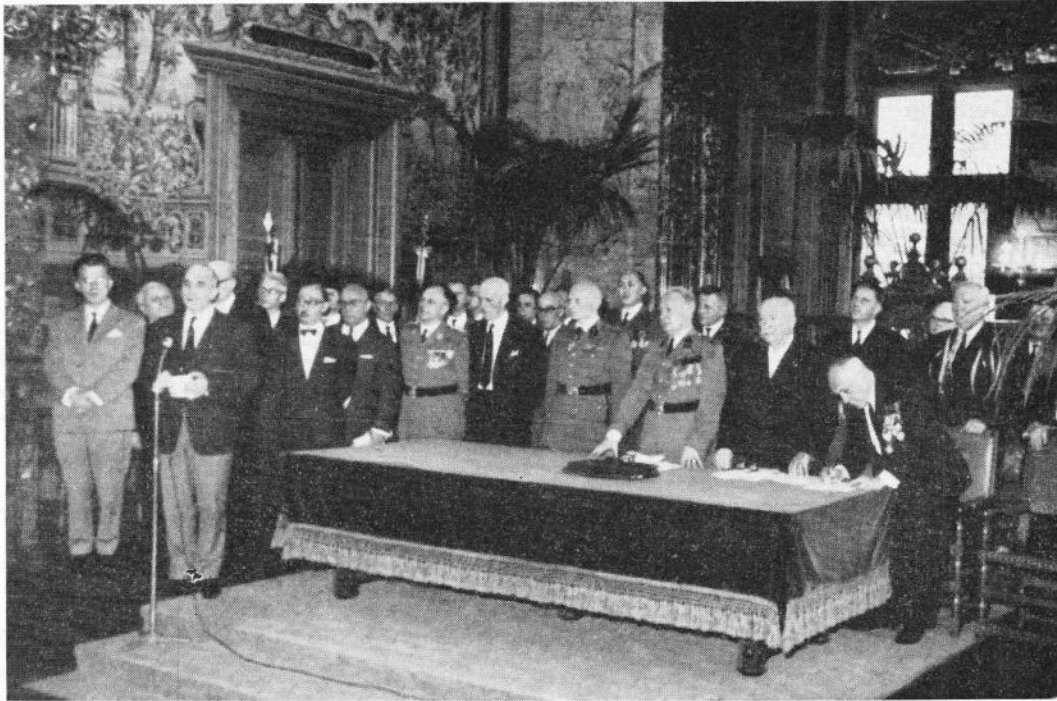
oud-korpsoverste van het SEDEE en zijn opvolger Majoor Lhost, Meester Van den Eynde, dhh. Guillaume, Vangheluwe e.a.

Talrijk waren de personaliteiten, die hun sympathie hebben willen betuigen aan de Verbroedering der Ontmijners van België : Generaal Y. Beaupain, voorzitter van de 4e afdeling van het C.E.S.A.C. en erevoorzitter van de Verbroedering van het 3e Genie, dhh. Rainotte, De Ronne, De

Generaal Sevrin het voorzitterschap waarnam tot aan zijn dood, begin december 1962.

Spreker verheerlijkte de uitstekende geest, die de leiders en de leden van de Verbroedering bezielt onder leiding van de sympathieke en dynamische huidige voorzitter, Reservekommandant E. George.

De rede van de burgemeester maakte een diepe indruk op de aanwezigen en meer in het bijzonder op de ontmiijners, die hun applaus niet spaarden.

Blaauw, Meganck, De Meester, Leenders, Balbeur, dhr beeldhouwer Van Cutsem, enz...

Enkele dames waren ook aanwezig op de ontvangst : onze Meter, Juffrouw Sevrin, de dames George, Bonmariage, Dohet, Bories, Linotte, Lhost, L'Hoost, Heuchon, Van Cleven, Vanderick, Guillaume, Van den Eynde, Mevrouw Jodoigne, e.a.

In zijn toespraak drukte burgemeester Williot zijn fierheid en tevredenheid uit omdat hij de ontmiijners van België mocht ontvangen. Hij herinnerde aan het feit dat in 1944 twee ontmiijningsbataljons werden gevormd onder het bevel van Generaal Sevrin (toen kolonel). Het eerste stond onder het bevel van Majoor Placet, het tweede werd aangevoerd door Majoor Samijn. De verliezen waren zwaar : 120 doden en meer dan 250 zwaargewonden. Nu nog, onder de leiding van Majoor Lhost, gaan de diensten voort met het trotseren van al de gevaren.

De burgemeester bracht tevens in herinnering dat de Verbroedering ontstond uit de sociale diensten van de twee bataljons, verbroedering waarvan

Daarna dankte Kommandant George in naam van de beheerraad.

Toespraak door de Nationale Voorzitter.

Heer Burgemeester,

In naam van de beheerraad, hier aanwezig, en in naam van de Verbroedering der ontmiijners van België, dank ik U van harte voor de liefvallige woorden en de edele gevoelens, die U jegens ons hebt uitgedrukt. Ik dank U tevens voor de hartelijke ontvangst in dit zo prachtig stadhuis.

Spijt de zo goed bekende nederigheid van de ontmiijners, moogt ge aannemen, Heer Burgemeester, dat deze zo loffelijke woorden hun recht naar het hart zijn gegaan. Ik dank U hiervoor zeer hartelijk.

Mijn dank gaat ook naar de hier aanwezige overheden : dhh. schepenen, die zich verplaatst hebben om deze plechtigheid met hun aanwezigheid op te luisteren, alsook de heren gemeenteraadsleden. Met vreugde merk ik op dat zich onder hen

een van onze « anciens » bevindt, nl. Kommandant Noël, die we aan het werk hebben gezien tijdens de opruiming van de mijnen aan de kust ten tijde van de zo gevaarlijke heldenperiode voor de ontmijner.

Ik ben ook zeer gelukkig en fier Generaal Beupain te danken, die altijd een verwoed verdediger is geweest van de ontmijners, alsook dhr Rob. Rainotte, ere-sergeant en grote weldoener van de Verbroedering.

Het is me bijzonder aangenaam eens te meer onze twee erekorporaals aan te treffen, dhr. De Ronne en De Blaauw, respectievelijk voorzitter en sekretaris-generaal van de Frans-Belgische Verbroedering van Oudstrijders en Weerstanders, die op al onze plechtigheden aanwezig zijn.

Ook wil ik de vaderlandlievende verenigingen danken, die ons hun vaandel lieten afvaardigen, alsmede de Koninklijke Federatie der Schaarbeekse Verenigingen, die schepen Jodoigne als voorzitter heeft.

Heer Burgemeester,

De vergadering van heden werd in het teken geplaatst van de twintigste verjaring van de oprichting der ontmijnerseenheden en ook in het teken van de herinnering.

Deze tweede term lijkt me hier zeer gepast, want niet zonder diepe ontroering denken we terug aan de ontvangst die plaats had in ditzelfde kabinet, zeven jaar geleden.

Sedertdien zijn twee geliefde personen, helaas, verdwenen : Burgemeester Fernand Blum, die de lotsbestemming van uw schone residentiële gemeente in handen had en Generaal Sevrin, onze Nationale Voorzitter, die de eer had gekend de ontmijnerseenheden op te richten, zo nodig voor de economische wederopleving van het Land.

Het heengaan van beide grote vaderlandlievende personen en de omstandigheden van hun vroegere ontmoeting werden een der voornaamste argumenten om onze algemene vergadering dit jaar te Schaarbeek te houden.

Als blijk van erkentelijkheid voor de brede faciliteiten, die ons werden verleend, verzoekt de Verbroedering der ontmijners van België U dit nederig geschenk te aanvaarden. Het stelt de ontmijner voor in detectiehouding en is het werk van een Duits kunstenaar, krijgsgevangene, die zelf ontmijner was. Het werd in het brons vastgelegd door de talentvolle beeldhouwer uit Schaarbeek, Louis Van Cutsem.

Om te eindigen hef ik mijn glas op uw persoonlijk geluk, op de luister van uw prachtige gemeente en op de voorspoed van haar inwoners.

(Langdurige toejuichingen.)

Dhr Burgemeester, zichtbaar ontroerd, dankte hartelijk onze Nationale Voorzitter. Hij bewonderde lange tijd het brons, dat hem werd aangeboden en kon zijn bewondering niet verbergen voor de schoonheid en de expressie van het voortgebrachte werk.

De erewijn werd opgediend, maar om de uurrooster zo goed mogelijk te volgen stelde dhr Burgemeester voor, gezien het minder hard regende, over te gaan tot het neerleggen van bloemen aan de herdenkingsplaten.

Neerleggen van bloemen aan de herdenkingsplaten

Om deze plechtigheid wat meer luister bij te zetten trachtte Majoor Bonmariage enkele muzikanten samen te brengen, die in de naburige café's een beschutting tegen de regen hadden gezocht. Met moeite werden een vijftiental gevonden, die de voorziene sonneries zouden blazen.

Deze ceremonie had haast een vertrouwelijk karakter : Burgemeester Williot en Kommandant George versierden de twee herdenkingsplaten met bloemen. Het Vaderlands lied, in aller haast uitgevoerd, stelde een einde aan deze ceremonie, die met een weinig zon, voorzeker een machtige aanblik zou gekend hebben.

Helaas, men moest hiermee vrede nemen en het voorziene programma verder afwerken.

Algemene vergadering.

Het werd tijd voor de algemene vergadering.

De commissarissen nodigden ieder deelnemer uit om plaats te nemen in de prachtige trouwzaal, die nauwelijks groot genoeg was om een dergelijke toeloop van volk te bevatten.

Aan het bureau namen plaats : Kommandant George, de Kolonels Linden en Terlin, Majoor Bonmariage, dhr Baents, bestendig schatbewaarder, terwijl de overige leden van de beheerraad de hun toegewezen zetels bezetten. Dhr Burgemeester trad de zaal binnen, gevolgd door het schepencollege en verscheidene leden van de gemeenteraad. Plaats nemend voor de micro, wenste hij de leden van de verbroedering der Ontmijners van België hartelijk welkom. Hij beschouwde het als een grote eer hun als kader voor de algemene vergadering de trouwzaal van het stadhuis te Schaarbeek te mogen aanbieden.

Hij wenste ons congres een volledig succes toe en uit ganser harte riep hij uit : « Veel geluk en goed werk ! ». (Langdurige toejuichingen.)

Nadat de gemeentelijke overheden zich hadden teruggetrokken verklaarde Majoor Bonmariage, voorzitter van de afdeling Brabant, de vergadering voor geopend en in beide landstalen drukte hij zich als volgt uit :

Dames, Juffrouwen, Heren,
Beste Vrienden Ontmijners,

Ik acht me bijzonder gelukkig, zowel in mijn eigen naam als in naam van de afdeling Brabant, U hartelijk welkom te mogen heten. Ik hoop dat deze dag voor U zeer aangenaam zal worden en dat U de beste herinnering aan de plechtigheid van heden zult mogen bewaren. (Toejuichingen).

Hij verleende daarna het woord aan Kommandant George, Nationale Voorzitter.

Rede van de Nationale Voorzitter.

Dames, Heren,
Beste Meter en Vrienden Ontmijners,

Bij de opening van deze plechtige algemene vergadering die staat in het teken van de twintigste verjaardag van de oprichting van het Korps der Ontmijning, is het mij een pijnlijke plicht U onze dierbare afgestorvenen in vrome herinnering te brengen. De plechtige H. Mis deze morgen werd opgedragen ter nagedachtenis van de slachtoffers der ontmijsing, slachtoffers van het blinde wrede lot, dat plotseling een einde kwam stellen aan hun dromen, hun verleden, hun liefde voor eigen haard en aan de grote gedachten die schuil gingen in de taak die zij vervulden voor het Vaderland.

Ook tijdens het afgelopen jaar is de dood doorgedrongen in onze rangen en werden de oudgedienden Van Havenberghe, Randoux, Tignol en Vanderzeypen van ons weggehaald. De laatste blij-

ken van genegenheid werden hun gebracht door onze provinciale afdelingen.

Een pijnlijk en onherstelbaar verlies viel onze Verbroedering in het algemeen en onze Beheerraad in het bijzonder ten deel, bij het afsterven van de edele figuur, die, in al onze harten een heel speciale plaats had weten te verwerven en die eigenlijk beter bekend stond als « De Vader van de Ont-

mijners », Majoor Samijn. Reeds verleden jaar weerhield ziekte zijn deelname aan het Congres te St-Gillis, hij heeft zijn geliefde echtgenote niet lang mogen overleven want op 17 december werd hij aan onze gehechtheid onttrokken. Een talrijke en ingetogen massa vergezelde hem naar zijn laatste verblijfplaats. Onze Verbroedering, die bij deze uitvaart zeer talrijk vertegenwoordigd was, bracht bij die gelegenheid de grote kwaliteiten van de dierbare afgestorvene in herinnering en als vertrouwensman en militair en als weerstander. Onze Ere-Voorzitter Majoor Samijn ging twee edele figuren uit de wereld van de Ontmijning vervoegen die waren Generaal Sevrin, gewezen Voorzitter, en Majoor Porrewijck, gewezen Korpsoverste.

Zoals in de afgelopen jaren, werden ook gisteren bloemen neergelegd op hun graven door een afvaardiging van onze Beheerraad. Zij deden dit in ons aller naam. Mag ik thans om enkele ogenblikken ingetogenheid verzoeken te hunner nagedachtenis.

Voor de tweede maal in de geschiedenis van ons bestaan zijn wij met onze algemene vergadering de gast van de grote residentiële gemeente

der Brusselse agglomeratie, Schaarbeek. De gulle gastvrijheid van deze gemeente zal U zeker reeds zijn opgevallen hier vandaag ter gelegenheid van deze samenkomst, waaraan wij eveneens nog verdere luister wensen toe te voegen.

Wij kozen zoals verleden jaar een centraal gelegen gemeente tot vergaderplaats om iedereen in de gelegenheid te stellen hier aanwezig te kunnen

deze vaderlandlievende betoging hebben wij dan ook geplaatst in het teken van de « herinnering » en werd ons in grote mate vergemakkelijkt door de onberekende steun die wij mochten ontvangen van de leidende personaliteiten dezer gemeente.

Ik sprak hun mijn dank uit in uw aller naam ter gelegenheid van een ontvangst die plaats greep deze morgen.

zijn, terwijl bovendien deze gemeente en haar prachtig gemeentehuis ons aan het warme onthaal doen herinneren dat ons hier in het verleden reeds te beurt viel.

De nabijheid van de hoofdstad liet ons toe een groter aantal getrouwen hier aanwezig te zien en hielp een aantal afgedwaalde schapen de vertrouwde schaapstal terugvinden. Deze talrijke opkomst van vandaag overtreft dan ook van verre onze verwachtingen. Dat alles zal ons toelaten beter de « geest van de ontmijsing » te herleven, een geest die spontaan gegroeid is op het mijnveld en vastere vorm kreeg door het bloed van onze betreurde slachtoffers en gekwetsten, de prachtigste figuren onder ons allen.

Want het is slechts in het licht der jaren dat wij ons best rekenschap kunnen geven van de diepte, aanwezig in een openhartige kameraadschap en wederzijdse waardering. Dat is dan ook de reden waarom een algemene vergadering als deze, waaraan dan tevens nog een zekere luister is verbonden, een enige en welkome gelegenheid inhoudt om de bestaande banden van echte vriendschap en broederlijkheid te hersmeden. De organisatie van

Graag verontschuldigen wij de afwezigheid van Luitenant-Generaal Wagner, hoofd van de generale staf van het leger, die er prijs op gesteld had hier aanwezig te kunnen zijn, een militaire zending echter in de omgeving van Parijs houdt hem spijtig genoeg van onze Hoofdstad verwijderd, de afwezigheid van General Beaupain een oprechte vriend van onze Ontmijners, van Majoor Placet, gewezen korpsverste van het 1e bataljon Ontmijsing, op dit ogenblik met verlof in het buitenland en tenslotte de afwezigheid van Mijnheer Leys, Voorzitter van de Oost-Vlaamse Verbroedering van de Genie, een verbroedering die samen met onze provinciale afdeling van Gent reeds tal van vaderlandlievende betogingen op touw heeft gezet. Mijnheer Leys vervult op dit ogenblik een kulturele zending in Trier.

Naast de trouwe aanwezigheid en dat voor ieder van onze organisaties, van onze zeer sympathieke en lieve meter Mejuffrouw Sevrin, begroet ik met veel vreugde de aanwezigheid van Kolonel Poschelle, een van onze vroegere Korpsversten, samen met deze van de zeer dynamische Majoor L'Host, aan wie opnieuw de grote eer was toever-

trouwd de Heer Minister van Nationale Defensie te vertegenwoordigen op onze ontvangst van deze morgen.

Maar een buitengewone vreugde zou voor deze algemene vergadering, die zich bovendien nog onderscheidt van alle andere door het grote getal deelnemers, zijn weggelegd. Een oude vriend en een gekend maecenas van onze verbroedering is opnieuw onder ons aanwezig. Wij danken dit gelukkig feit aan een eerder toevallige ontmoeting die de Heer Rainotte Robert had met zijn vriend Kommandant Dohet, ere-voorzitter van de provinciale sectie Luik. Het is dan ook met een onuitsprekelijk geluk dat ik Mijnheer Rainotte Robert, vriend en beschermer van onze ontmijners, hier vandaag een zeer hartelijk welkom toewens. De ouderen onder U zullen zich deze figuur zeker wel herinneren en er opnieuw de man in herkennen die samen met enkele getrouwen en dank zij nooit afgevend inspanningen een reeks financiële mogelijkheden wist te scheppen voor onze verbroedering en ons aldus enkele fraaie verwezenlijkingen hielp mogelijk maken, ik citeer bv. de oprichting van het Nationaal Monument te Stavelot. Mag ik een warm applaus vragen gericht aan de Heer Rainotte ?

Zoals ik er reeds bij het begin van deze uiteenzetting nadruk heb op gelegd kozen wij Brussel als verzamelplaats om niet alleen en massale opkomst mogelijk te maken, maar tevens om eens te meer de aandacht van de hogere autoriteiten in ons land te vestigen op de uitzonderlijke waardering die de ontmijners verdienen, vooral nu wij ons bevinden aan de vooravond van de definitieve vastlegging van het statuut van oudstrijder 1940-45. Wij spraken hierover reeds tijdens onze vergadering van het voorbije jaar. Thans kunnen wij U mededelen dat de studies en voorstellen gedaan door het C.E.S.A.C. in het laatste stadium van de verwezenlijking zijn getreden. De Heer Minister van Nationale Defensie verleende reeds zijn goedkeuring, zodat wij dan ook eerlang de bekendmaking mogen verwachten. Zoals wij reeds herhaaldelijk hebben gezegd neemt de ontmijner daarin een ereplaats in, daar waar sprake is van de toekenning van de titel van oudstrijder en waar deze zal verbonden worden aan de datum van 15-2-46 en niet 8-5-45. Het spreekt vanzelf dat het juist dat statuut zal zijn, onze Generaal herhaalde het aanhoudend, dat als basis zal moeten dienen voor onze verdere eisen, en meer in het bijzonder de officiële erkenning van de Ontmijnersmedaille.

In verband hiermede werd een onderhoud belegd met een gezaghebbend persoon, waarvan wij het beste resultaat mogen verwachten.

Voor de verwezenlijking van onze doeleinden is een standvastige inspanning van solidariteit noodzakelijk, alle krachten moeten samenwerken en zich samenbundelen. Ik veroorloof mij de wens te

herhalen die ik reeds heb uitgedrukt in het laatste nummer van ons tijdschrift nl. groepeer U in de schoot van uw secties, want hoe talrijker hoe sterker wij zullen zijn.

Tijdens het verlopen dienstjaar werden nog tal van gevallen van ouderen in moeilijkheden aan onze beherraad bekend gemaakt. Deze laatste en het doet mij genoeg daar de nadruk te kunnen op leggen, heeft altijd blij gegeven van een scherp ontwikkelde sociale zin, en heel wat balsem en troost werd geschonken aan tijdelijke ongelukkige toestanden van enkelen onder ons.

De rekeningen die U straks door onze schatbewaarder zullen worden voorgelegd, zullen laten blijken dat onze aktie van naastenliefde onverdroten wordt voortgezet.

Onze verschillende betogingen van vaderlandsliefde en van hulde aan onze afgestorvenen hebben steeds verder aan de spits gestaan van onze bezorgdheden, o.a. onze jaarlijkse bedevaart naar het Nationaal gedenkteken van Stavelot, die plaats heeft in de maand september.

Op 28 dezer maand zal een voorname groep van afgevaardigden zich naar Eelsenborn begeven voor de wederinwijding van het gedenkteken dat aldaar verplaatst werd. De familieleden van de slachtoffers wier namen op dit gedenkteken gebeiteld staan en waaronder Alleman, Cadet en Mathon, zullen onze genodigden zijn voor die gelegenheid. Ik dank hartelijk de sectie van Luik, die al de nodige formaliteiten in dat verband heeft verricht.

De leden van onze Verbroedering zullen zeker langs de dagbladen het ongeval hebben vernomen dat zich voordeed op 22 april laatstleden aan de Polygoon van Tervuren nl. de ontploffing van een kist raketten tijdens de behandeling. Vier ontmijners werden ernstig getroffen, vier namen kwamen aldus de reeds lange lijst van slachtoffers aanvullen. De ontmijners Cleppe en Trienpont zouden lichter gewond zijn dan hun collega's Van Hove en Van Hoydonck, waarvan vooral Van Hove zeer zwaar zou getroffen zijn. Wij wensen hun een spoedig en algeheel herstel toe en onze Verbroedering zal zeker niet nalaten de sociale toestand van de getroffen militairen te onderzoeken, gevolg van dit ongeval.

Ik acht het hier vandaag mijn plicht alle secties zonder onderscheid te danken voor de inspanningen die zij geleverd hebben in verband met de invordering van de bijdragegelden en bij het opzoeken van de in gebreke blijvenden. Zij legden zichzelf aldus een zeer moeilijke en onaangename taak op.

Terloops wil ik er nog even aan herinneren dat de Ontmijnersmedaille nog steeds verkrijgbaar is tegen de prijs van 60 F, maar aan de achterblijvers zou ik aanraden er spoed bij te zetten want de voorraad is bijna uitgeput.

Dat was het dan beste vrienden Ontmijners, het jaarlijks verslag van uw voorzitter, die U van harte dankt voor de aandacht die U hem hebt willen verlenen.

De herdenkingsplechtigheid van deze dag, evenals onze jaarlijkse bedevaarttochten naar de verschillende gedenktekens, waar wij onze vrome gevoelens tegenover onze afgestorvenen betuigen, zijn voor ons een gewetensvolle plicht die wij met hart en ziel moeten vervullen. Doch dergelijke betogingen gebieden ons ook te leven zoals zij wisten te sterven voor anderen, met een onbaatzuchtige zelfverloochening, voor het Vaderland, voor het Algemeen Welzijn, voor de Vrede, in een woord gebieden ons te leven als broeders, verenigd in een ruime en gezonde verstandhouding en eendracht. Dit is de sluitwens die ik uitspreek samen met onze nationale leuze « Eendracht maakt macht ».

(Langdurige toejuichingen begroetten de rede van de Voorzitter, die sprak in onze beide landstalen.)

Verslag van de Schatbewaarder.

Schatbewaarder Baents zette de toestand van de balans uiteen, zoals die is verschenen in het jongste bulletin. Hij gaf enkele toelichtingen over zekere posten.

Kolonel Posschelle vroeg het woord en zegde dat de verklaringen van de schatbewaarder hem geen algehele voldoening schonken. De balans, zoals ze is voorgesteld, is niet uitdrukkelijk genoeg. Naar zijn mening waren sommige posten overdreven. De kosten van het bulletin schenen hem te hoog. De post administratie en taksen zou meer moeten bepaald worden enz...

Hierop antwoordde de Voorzitter dat de door Kolonel Poschelle gedane aanmerkingen door de beheerraad zorgvuldig zouden onderzocht worden en dat met zijn desiderata zou rekening worden gehouden bij het opstellen van de eerstvolgende balans.

Verslag van de commissarissen-toezichters en ontlasting voor de beheerders.

Volgens het verslag, opgesteld door de commissarissen-toezichters, werd het nazicht van de rekeningen gedaan en alles juist bevonden.

Ontlasting werd verleend aan de beheerders.

Statutaire Verkiezingen.

De hiernavermelde beheerders werden bij eenparigheid verkozen : Bonmariage, Bories, Cogneau, Dreesen, George, L'Hoost, Vanderick en Terlin. Insgelijks werd commissaris Itters herkozen. Werden bovendien gekozen als beheerder : Danneels

voor West-Vlaanderen en Heuchon voor Henegouwen.

Bijdrage voor 1965.

Zoals vorige jaren blijft de bijdrage vastgesteld op 40 F. Onnodig toe te voegen dat iedere hogere bijdrage welkom is.

Goedkeuring van de begroting voor 1965.

Zoals altijd ontstaat geen enkele betwisting over deze post.

Daar de dagorde afgehandeld was, werd de vergadering door de Voorzitter opgeheven. Het was 13 u. 30. De zaal werd langzaam ontruimd, in volmaakte orde. Het vertrek naar het Daillyplein was voorzien voor 13 u. 45.

Per autocar naar de club « Prins Boudewijn ».

Het regende hard. Onmogelijk plaats te nemen, zoals was voorzien. Terwijl de wagens elkaar opvolgden vóór het stadhuis, drongen de deelnemers in aller haast de autocars binnen en in rekordtempo was men gereed voor het vertrek.

Democratisch noenmaal.

Zoals verleden jaar werd de club « Prins Boudewijn » uitgekozen voor ons democratisch noenmaal. De banketzaal was versierd met groene planten. De tafels waren in drietand opgesteld, de eretafel vormde er de horizontale tak van.

Ieder afdeling had haar eigen plaats : ongeveer driehonderd personen werden verwacht. Prachtige menu's duiden de plaats aan van ieder genodigde. De spijskaarten waren omkaderd door de Belgische kleuren, terwijl een symbolische bom het midden ervan versierde.

Aan de eretafel hadden plaats genomen : onze Nationale Voorzitter, de genodigden van de beheerraad en enkele dames : dhr schepen Lenoir, de kolonels Linden, Posschelle en Terlin, dhh. de Ronne, de Blaauw en Rainotte, de Majors Bonmariage en Lhost, onze Meter, Madeleine Sevrin, de dames George, Bonmariage, Dohet, Lhost, Mullaert en Posschelle.

De andere leden van de beheerraad alsook de voorzitters en de ondervoorzitters bleven bij hun afdeling : dhh. Bories, Desmet, Dreesen, Heuchon, Itters, L'Hoost, Masset, Prignon, Van Cleven en Vanderick.

Het menu werd zeer gewaardeerd en men smulde naar hartelust.

Voorgerecht « Bomb-Disposal » — Andaloesische soep — Kip — Fruitmoes — Allumette-aardappelen — ijsroom « Eden » — Moka.

Zoals naar gewoonte werden door de afdeling Brabant aan de dames kleine roosjes aangeboden, die hun door de voorzitters van de afdelingen werden overhandigd.

Het was een werkelijk feestelijke atmosfeer, maar spoedig werd de muziek onhoorbaar en hartelijke gesprekken, gul gelach en anekdoten vulden de zaal, zodat deze in een overgrote bieënkorf herschapen scheen.

Daarna, om de traditie in ere te houden, vervulde de voorzitter van de afdeling Brabant een aangename plicht door onze Meter, alsook Mevrouw George in de bloemen te zetten, terwijl Kommandant George hetzelfde deed voor Mevrouw Bonmariage.

En om te eindigen overhandigde dhr de Blaauw, in naam van de Frans-Belgische Vriendenkring der Oudstrijders en Weerstanders, het erediploma en de medaille van deze vereniging aan Majoor Bonmariage, voorzitter van de afdeling Brabant, en aan dhr Dreesen, voorzitter van de afdeling Antwerpen.

Het werd laat en de tijd van scheiden was aanbroken.

Wat valt er nog te zeggen over deze onvergetelijke dag? De regen was onverbiddelijk en vond er een hels pelzief in ons te tergen.

Al onze gelukwensen aan de afdeling Brabant voor de perfecte organisatie, in het bijzonder aan schatbewaarder Jos. L'Hoost en aan de commissarissen Huybrecht, De Poortere, Flamant, Mahy, Tielemans, Tinant en Soumillon, die al het mogelijke hebben gedaan om die dag te doen slagen, spijt de slechte weersomstandigheden.

ROND ONZE ALGEMENE VERGADERING

Zij, die aan onze vergadering niet konden deelnemen.

Luitenant-Generaal Wagner, hoofd van de Generale Staf :

...Tot mijn grote spijt kan ik niet aanwezig zijn op die dag, daar ik op dezelfde datum voor enkele dagen naar Parijs vertrek...

Kolonel Placet, oud-bevelhebber van het 1e bataljon der Ontmijning :

..Eens te meer kan ik slechts in gedachte aanwezig zijn op de algemene vergadering van onze schone Verbroedering. Wil aan de kameraden zeggen hoezeer ik dit betreur.

Luitenant-Kolonel Desmet :

...Betreur niet aanwezig te kunnen zijn op de plechtigheid van 7 juni. Die dag moet ik naar de provincie gaan...

Dhr Leys, voorzitter van de Genie Gent :

...Helaas, ik kan op deze schone dag niet aanwezig zijn. Inderdaad, gedurende dit week-end zal ik te Trier in Duitsland zijn met de « Vrienden van het Museum te Gent », waarvan ik schatbewaarder ben.

Dhr Ch. Hoste, voorzitter van de Schaarbeekse Vaderlandlievende Unie.

... Het ware me aangenaam geweest een gunstig antwoord te kunnen sturen, maar op 7 juni zal ik te Chimay zijn voor de herdenking van de XXe verjaring van de Bevrijding...

Daarenboven hebben talrijke vrienden hun spijt uitgedrukt omdat ze op onze algemene vergadering niet konden aanwezig zijn, hetzij ze door ziekte weerhouden werden, hetzij door een reis naar het buitenland of een familiefeest enz...

Hartelijke Dank

aan de heren Voorzitters en afgevaardigden van de vaderlandlievende verenigingen die ons hun sympathie hebben betoond, hetzij door ons te vereren met hun aanwezigheid, hetzij door hun vaandel af te vaardigen :

Verbroedering van de Ardense Jagers, van het 3e Genie, van het Genie der Cavalerie en van de Pantserstroepen, van de Vuurkruisers, van het V.O. V. 40-45 Schaarbeek, van de Weggevoerden, van de Frans-Belgische Vriendenkring van Oudstrijders en Weerstanders, van het C.A.N., van de muziekkapel der Invaliden...

en aan U, Dames,

die, spijt het onguere weer, onder ons hebt willen zijn. U weet hoezeer we uw aanwezigheid op prijs stellen. Ze geeft aan iedere vergadering een speciale charme, waarvoor we zeer gevoelig zijn. Nog eens, we danken U hiervoor uit ganser harte.

Algemene Vergadering van de afdeling Luik op 24 mei 1964

Deze vergadering had plaats in de grote zaal van het V.O.V., Bd de la Sauvenière.

Een dertigtal leden hadden de oproep van het comité beantwoord. Op de eerste rang hadden de sympathieke erevoorzitter van de afdeling, Kommandant en Mevrouw Dohet, Mevrouw Linotte e.a. plaats genomen.

Het bureau werd voorgezeten door Dr Prignon, omringd door de afgevaardigde van de Beheerraad, Major Bonmariage, ondervoorzitter Linotte, sekretaris Munten, schatbewaarder Tadino, dhr Alb. Collignon.

Te 10 u. 40 verklaarde Dr Prignon de vergadering voor geopend. Hij wenste iedereen welkom en schetste de werking van de afdeling Luik gedurende het verlopen dienstjaar. Hij drukte vooral op de jaarlijkse bedevaart naar ons gedenkteken te Stavelot, die ieder jaar volledig geslaagd mag heten. Na het woord te hebben verleend aan sekretaris Munten en aan Schatbewaarder Tadino, die niet veel toe te voegen hadden aan de rede van de Voorzitter, stelde ondervoorzitter Linotte de spreker, dhr Alb. Collignon voor, die in een zeer klare en uitgediepte uiteenzetting de toestand van de oorlogsvrijwilligers behandelde en er tevens onze ontmiijners bij betrok. Hij maakte gewag van de onderhandelingen die te Brussel plaats hadden en was overtuigd dat hun eisen zouden verwezenlijkt worden.

De rede van dhr Collignon werd op geestdriftig applaus onthaald, vooral daar dhr Collignon een zeer groot optimist is en gelooft in een algeheel succes. Daarna kwam Majoor Bonmariage aan het

woord, die helaas, zo optimist niet was inzake de onmiddellijke verwezenlijkingen van de zo gerechtvaardigde verzuchtingen van de ontmiijners. Onze huidige regering, verklaarde hij, voelt slechts een geringe sympathie, om niets meer te zeggen, voor de oud-militairen, wie ze ook zijn, en hij dacht dat het nodig zou zijn de samenstelling van een nieuwe regering af te wachten, alvorens de onderhandelingen te hervatten.

Hij schetste daarna in grote lijnen het programma van onze algemene jaarlijkse vergadering, die zou plaats hebben te Schaarbeek op 7 juni. Hij hoopte op een succes, zoals vorige jaren en verwachtte dat de afdeling Luik talrijk zou vertegenwoordigd zijn.

Verschillende vragen werden daarna behandeld over sommige leden. Het betrof hier speciale gevallen. De ondervoorzitter Linotte stelde een einde aan al deze palabers en drukte op het feit dat alleen de algemene toestand en niet de persoonlijke gevallen mochten behandeld worden. Hij hield zich ter beschikking van de belanghebbenden. Al de gevallen zouden onderzocht worden en het gewenste gevolg zou niet uitblijven.

Daarna liet schatbewaarder Tadino een film afrollen, gewijd aan vacantietherinneringen, waarvan een deel onze bedevaart 1963 te Stavelot weergaf. Deze enkele zichten kenden een geweldig succes.

Te 12 u. 40 werd de vergadering door Voorzitter Prignon opgeheven, terwijl hij de wens uitdrukte dat iedereen op post zou zijn voor de algemene vergadering te Schaarbeek op 7 juni.

Het Gedenkteken van Elsenborn opnieuw ingewijd

... Nog niet lang geleden was ik getuige van een kort en bloedig drama.

Duitse reactiegranaten, model 155, kleine robots, moesten onschadelijk gemaakt worden.

De sergeant had een man naar de wagen gestuurd om de wiek en het nodige materieel voor het springen te halen, wanneer plotseling zich een hevige ontploffing voordeed.

Drie mannen lagen op de grond uitgestrekt. Een enkele, de sergeant, leefde nog en riep, helemaal bebloed, om hulp.

De twee anderen, waarvan een vader met drie kinderen, bleven liggen en verroerden niet meer. Ze werden aan het hoofd door een granaatscherf getroffen. Hun lichaam bleef gespaard en hun gelaat vertoonde een laatste en rustige uitdrukking. Op slag gedood, hadden ze zelfs de tijd niet gehad om zich van de ramp te vergewissen. Van nabij getroffen, bleef er van hen op de bewerkte akker alleen nog de definitieve geste van hun arm onbeveeglijk lichaam over.

De ene lag daar met open ogen... en ik zal me steeds die blik herinneren. Een stille en lachende schijn leek hem nog te bezielen. Een glimlach ja, tegenover de dood : een glimlach voor de eeuwigheid.

Het waren twee jongens van bij ons. Ze heetten Robert Cadet en Louis Alleman, een Waal en een Vlaming. De dood had hen verenigd, zoals de aarde, waaraan ze werden toevertrouwd.

Gevallen voor hun land in bevolen dienst op het grote plein van Elsenborn ; gevallen in alle eenvoud, zoals, naar men zegt, iedere dag de mensen voortgaan met sterven.

Aldus verhaalde onze aalmoezenier Jacquemin dit vreselijk ongeval, helaas een te meer.

Op de plaats zelf, waar deze helden vielen, hebben hun kameraden een nederig maar roerend gedenkteken opgericht.

Op de gedenksteen werden de namen van Alleman, Cadet en van Mathon, die kort te voren werd gedood, aangebracht.

Dit gedenkteken, dat ons zo lief was, werd helaas tijdens artillerieoefeningen vernield.

Dank zij de toewijding van ondervoorzitter Linotte en de algehele steun van M. Jeanray der Militaire Gebouwen, werd een nieuw gedenkteken opgericht, maar ditmaal naast de kapel.

Deze inwijding gebeurde op 28 juni jl.

Men verzamelde te 9 u. aan het Guillemins-Station. Een veertigtal leden van de afdeling Luik

waren aanwezig alsook de afvaardiging van de beheerraad, die bestond uit de Voorzitter, Kommandant George, Majoor Bonmariage, adjudant Desmet, onze toegewijde Meter, Madeleine Sevrin, de dames George, Bonmariage, Alleman, deze laatste vergezeld van haar zoon.

Te 9 u. 10 werd door secretaris Munten het vertrekseinen gegeven en te 10 u. 25 werd de groep in het kamp ontvangen door de Voorzitter van de afdeling Luik, Dr Prignon en zijn dame, ondervoorzitter O. Linotte en zijn dame, adjudant Joris en zijn dame, schatbewaarder Tadino en zijn dame, de afgevaardigde van de kommandant van het kamp en de gemeentelijke overheden.

Onze grote vriend Robert Rainotte had eraan gehouden onder ons te zijn om aldus zijn onwankelbare trouw aan onze Verbroedering te bevestigen.

Enkele tijd daarna kwamen dhr en Mevrouw Vanderrick aan, vergezeld van enkele leden van hun afdeling, die met eigen vervoermiddelen naar Elsenborn gekomen waren om de hulde van de afdeling Henegouwen te brengen.

De hoogmis ter nagedachtenis van onze Doden werd opgedragen in de prachtige kapel van het kamp. waar de militaire eer werd bewezen door een detachement met klaroen en trommel.

Het vaandel van de afdeling Luik werd op het hoogkoor geplaatst, terwijl de H. Mis werd opgedragen door de aalmoezenier, wiens sermoen een roerende hulde werd aan de moed en het offer van de dappere ontmiijners. Het muzikaal gedeelte was werkelijk puik verzorgd. « O Pulchritudo » van O. Piel werd met brio uitgevoerd. De dames Mosbeux, aan het orgel, Vermaerckx en Pfeiffer, de heren Rossiny, Bodson, Rondeux en Litt onder de bevoegde leiding van Kommandant Mosbeux, dienen hiervoor hartelijk gelukwens te worden.

Na afloop van de kerkelijke plechtigheid schaarde al de aanwezigen zich rond het gedenkteken, dat geflankeerd werd door een erewacht. Klaroengeschal en tromgeroffel... Onze Nationale Voorzitter, Kommandant George, ontsluitte het monument, dat met het Belgisch vaandel bedekt was. Op de zuil, die door een bloemenhofje omgeven is, prijken de namen van Alleman Louis, Cadet Robert en Mathon Alfred.

Onder een indrukwekkende stilte ging de Nationale Voorzitter over tot het dodenappel. Iedere naam werd gevolgd van het traditioneel antwoord : « Gestorven voor het Vaderland ».

Mevrouw Alleman, overmand door de droefheid, begon overvloedig te wenen. Het klaroengeschal « Te Velde » onderstreepte deze roerende cere-

monie. Daarna ging de Aalmoezenier over tot de zegening van het gedenkteken.

Hierop voerde de Nationale Voorzitter, Kommandant George het woord.

Rede van de Nationale Voorzitter.

Heer Kommandant, vertegenwoordiger van de
Heer Kolonel, kommandant van het Kamp,

Heer Burgemeester,

Dames, Heren,

Mijn beste Vrienden Ontmijners,

Drie weken geleden herdacht de Verbroedering der Ontmijners van België in de hoofdstad de twintigste verjaardag van de stichting der ontmiijners-eenheden. Deze herdenkingsplechtigheid werd geplaatst in het dubbel teken van de twintigste verjaaring en van de herinnering.

Vandaag zijn we samengekomen in deze verre, maar lieve gemeente in het oosten van het land, om over te gaan tot de herinwijding van een gedenkteken, opgericht ter nagedachtenis van drie van onze ongelukkige slachtoffers, die alles veil hadden opdat deze sympathieke hoek van het land zou herleven, waarvan de lotsbestemming opnieuw aan België werd toevertrouwd.

Deze plechtigheid staat dus opnieuw in het teken van de herinnering. Nauwelijks twee jaar geleden werd de Verbroedering van de ontmiijners, die in haar rangen al de oud-ontmiijners telt, ten gevolge van een ongelukkig incident, in haar edelste gevoelens gekrenkt, nl. in de herdenking van haar doden.

Maar dit gevoel van beroving, dat wellicht het onze had kunnen worden, vond de tijd niet om zich in onze harten vast te ankeren.

Spoedig vernamen we dat een Comité werd gesticht dank zij het initiatief van de provinciale afdeling Luik, dat de volle en begrijpende steun kreeg van de heer Burgemeester, de plaatselijke overheden en de gemeentelijke overheden van de omringende gemeenten.

Heer Burgemeester, mag ik U vragen onze tolk te willen zijn bij al deze overheden om hun mijn dank over te brengen voor de kostbare morele en financiële steun en hun de verzekering te betuigen van onze eerbiedige afhankelijkheid.

In deze woorden van dank betrek ik ook onze Luikse vrienden in het algemeen, en meer in het bijzonder onze ondervoorzitter O. Linotte, die de spil was van dit herdenkingscomité.

Ik dank heel speciaal dhr Jeanray, van de Militaire Gebouwen, die niets onverlet liet om al de administratieve moeilijkheden uit de weg te ruimen, alsook de heren aannemers, die hebben bijgedragen tot de oprichting van dit gedenkteken.

Mevrouw Alleman, mijn lieve Michel, geachte familie Cadet, ge hebt U een lange verplaatsing getroost om met ons deze roerende bladzijde van onze gemeenschappelijke geschiedenis mee te leven.

We buigen met eerbied en met diepe ontroering voor de smart die ge bij deze gelegenheid weer beleeft en betuigen U opnieuw zoals in het verleden, onze warme sympathie.

Een grote figuur is niet meer onder ons om U de gevoelens van welwillendheid en verering uit te drukken, die ze koesterde jegens al de « anciens », maar heel in het bijzonder tegenover onze Doden, hun weduwen en wezen. Ik heb U Generaal Sevrin genoemd, die de grote eer kende deze keurtroepen te bevelen, onze schitterende Nationale Voorzitter, die helaas te vroeg aan onze genegenheid werd ontruk.

Zijn lieve en sympathieke dochter, Juffrouw Sevrin, meter van onze Verbroedering, heeft eraan gehouden vandaag hier aanwezig te zijn, zoals trouwens op al onze bijeenkomsten. We danken naar hiervoor oprecht en betuigen haar onze onwankelbare trouw.

De ongelukkige slag die twintig jaar geleden in onze rangen Cadet, die Waal uit Luik trof, verenigt broederlijk in de dood Alleman, gekomen uit zijn verre Vlaamse vlakte, en Mathon, afkomstig van de zwarte Borinage.

Op een ogenblik dat er een zekere verwarring is ontstaan in een bepaald domein, is het nuttig te herinneren aan de offers, die onze beide taalgemeenschappen hebben gebracht voor de wederopleving van België.

Het wederzijds begrijpen, dat hen verenigde op de mijnvelden, de brede samenhang die onder hen heerste, zonder gelijk welke noodlottige invloed, werden hier op aarde brutaal afgebroken, maar hun voorbeeld als goede vaderlanders moet, te hunner nagedachtenis, de onwrikbare gedragslijn zijn voor ons allen, die aan België, zijn instellingen en zijn eenheid verknocht blijven.

Een land, dat zijn doden eert, kan niet vergaan.

Heer Kommandant, vertegenwoordiger van de Kolonel, militair bevelhebber van het kamp,

Heer Burgemeester,

We vertrouwen U de bewaking toe van dit kostbaar gedenkteken, opgericht ter herinnering aan drie der onzen en aan de ontmiijner in het algemeen.

We zijn ervan overtuigd dat het door uw zorgen zal onderhouden worden zoals in het verleden, in dezelfde geest van ingetogenheid en erkentelijkheid.

We danken U hiervoor zeer hartelijk.

Leve de gemeente Elsenborn !

Leve België !

Leve de Koning !

Daarna werd het gedenkteken overvloedig met bloemen versierd en nam de plechtigheid een einde midden de diepste ingetogenheid.

Iedereen begaf zich daarna naar de mess van de onderofficieren, waar de erewijn werd aangeboden.

Hierop volgde het democratisch noenmaal. Meer dan tachtig genodigden deden het zeer verzorgd menu eer aan : lekkere soep, varkensgebraad, aardappelen, salade, alles naar believen, ijsroom en koffie. Aan de eretafel hadden plaats genomen : kommandant George en zijn dame, Juffrouw Sevrin, Dr en Mevrouw Prignon, Majoor en Mevrouw Bonmariage, Dhr en Mevrouw Linotte, Dhr en Mevrouw Jeanray, Dhr en Mevrouw Tadino, Dhr Munten, de gemeentelijke overheden. Bij het nagerecht voerde Dr Prignon het woord.

Heer Burgemeester,

Heer Voorzitter,

Dames, Heren,

Voor de ganse wereld nam de oorlog een einde op 8 mei 1945. En nochtans, was voor een klein aantal Belgen, spijt de officiële bevestiging, de taak nog niet volbracht. Integendeel, het hardste zou nog komen.

Ik ben zo nieuwsgierig geweest de dagorders te lezen uit de heldentijd van de ontmijsning, data vast te stellen en cijfers te vergelijken. Aldus vond ik dat op 27-9-45 minister Mundeleer de Ontmijners dankte voor de opdracht, die ze tot een goed einde hadden gebracht (14 doden, 48 gewonden). In een ander dagorder van 12-6-1946 huldigde Minister Defraiteur de Ontmijners op het ogenblik dat de taak van het ontmijsningsbataljon een einde nam, taak voor dewelke de ontmijners een dure tol hadden betaald : 78 doden en 171 gekwetsten.

Is het nodig verder te gaan en duidt de vergelijking van deze cijfers in negen maand tijdsverschil niet voldoende de harde werkelijkheid aan, waarin onze kameraden leefden ?

En nu het comfort en het gemakkelijk leven de herinneringen aan deze periode hebben vervaagd, vergeet men...

Denkt de landbouwer, die zijn maaimachine bestuurt of zijn ploeg voortduwt, nog aan de ontmijsner, die daar kwam vóór hem ? Denkt hij nog, wanneer hij de grond bewerkt met zijn werktuig, aan dat ander... vernielingstuig, dat ook de aarde openmaakte, maar op een heel andere manier, een der onzen vreselijk soms verminkend, die trachtte het onschadelijk te maken ?

De tijd gaat voorbij, men vergeet...

Maar wij, wij zullen niet vergeten. We zullen de eerste soldaat Mathon niet vergeten, die zijn

leven liet op deze vlakte van Elsenborn, op de wijk « Dickel », tegen de zoom van het bos. Mathon stierf hier op 5-9-1946, terwijl hij een Duitse anti-tankmijn trachtte onschadelijk te maken.

Veertien maand later had een nieuw drama plaats. Het was bijna winter en het had hard gevoren tijdens de nacht van 20-11-1947. Een ploeg van vijf man onder het bevel van sergeant Joris had daags te voren een vernielingsoven gereedgemaakt. En men was bezig de laatste hand aan het leggen voor het laten springen van die hoop Duitse granaten van 155 mm.

Een vroegtijdige ontploffing doodde twee onzer kameraden, nl. Louis Alleman en Robert Cadet. Een Vlaming en een Waal : ze werden verenigd in de dood zoals ze het waren geweest in het leven, in hun beroep, in hun Vaderland.

Ze zijn gestorven, niet zoals degenen die ten aanval trekken onder de kogels van knetterende machinegeweren, niet zoals zij die fier de borst vooruitsteken voor het executiepeloton.

Ze zijn gestorven, bescheiden, zonder een enkel woord uit te brengen, het hoofd naar de grond gebogen...

Wij, overlevenden uit deze heldenperiode, hebben het aandenken aan deze feiten willen vereeuwigen door een monument, dat werd opgericht naast de steenweg naar Kalterherberg. Maar we hebben niet gedacht dat dit gedenkteken een gevaar zou oplopen.

Gij weet allen dat de Belgische artillerie tijdens de achttiendaagse veldtocht met buitengewone precisie schoot. Ze berokkende de vijand zeer zware verliezen.

Het schijnt dat de opvolgers van onze kameraden in 1940 dezelfde waarde niet hebben als hun oudere makkers... Zeker is het dat ze met hun geschut het monument troffen en het in een erbarmelijke toestand brachten.

Natuurlijk moest aan de wederoprichting van dit monument worden gedacht. Daar de eerste plaats van het gedenkteken zeer gevaarlijk was, kregen we van de overheden de toelating om het elders, op een minder blootgestelde plaats, op te richten. Aldus hebt ge het kunnen bewonderen bij de ingang van de kapel van het kamp van Elsenborn, wederopgebouwd door de zorgen van de Militaire Gebouwen, onder het waakzaam oog van dhr Jeanray.

Ik kan niet genoeg drukken op de medewerking, die we vanwege dhr Jeanray mochten onder vinden voor de verwezenlijking van ons plan en ik ben gelukkig hem hier in naam van de Verbodering en in uw aller naam hiervoor te mogen danken. Mijn dank gaat ook naar dhr Burgemeester van Elsenborn, dhr eerste schepen van Rochrath en naar dhr Hagelstein, aannemer, om de hulp die ze ons hebben verleend. En eindelijk wil ik beslui-

ten met een wens, nl. dat U in de toekomst deze vier namen zullen bijblijven : Elsenborn, Alleman, Cadet en Mathon.

Langdurige toejuichingen begroeten de rede van de Voorzitter der afdeling Luik.

Mevrouw Jeanray stond recht en verklaarde plechtig dat, zolang zij en haar man te Elsenborn zullen verblijven, het gedenkteken door haar persoonlijk zou onderhouden en versierd worden. Deze verklaring werd door de aanwezige ontmiijners geestdriftig onthaald en Mevrouw Jeanray werd langdurig toegejuicht.

Na het noenmaal werd er nog gezellig gekout in de drankzaal, zoals dat bij iedere samenkomst van de ontmiijners de gewoonte is. Anekdoten werden verteld, nieuwe banden van vriendschap gesmeed... en men dronk naar hartelust.

Maar aan alles komt een einde en men moest aan de terugkeer naar het Guillemins-station denken, ieder tot zijn grote spijt.

Deze dag was niet alleen de verwezenlijking van de herinnering, maar ook de bevestiging van de grote kameraadschap onder de ontmiijners.

Al onze gelukwensen en onze dankbetuigingen aan de afdeling Luik voor de flinke organisatie van deze schone dag van 28 juni jl.

Afdeling Brabant

**Bijdrage voor het
dientsjaar 1964**

Verscheidene leden hebben hun bijdrage voor het lopende jaar nog niet betaald, alhoewel ze meer dan eens hieraan herinnerd werden. Hieruit ontstaat een zekere verwarring : leden, die bij het einde van het jaar hun bijdrage storten, zijn van mening dat ze voldoen voor het volgende, terwijl ze niet in regel zijn voor het lopende jaar.

Daarom vragen we aan onze leden dat ze het voornemen zouden maken deze betaling te doen bij het begin van het jaar. Ze zullen aldus ieder misverstand vermijden en tezelfdertijd het werk van onze schatbewaarders vergemakkelijken.

De schatbewaarder van de afdeling Brabant,

J. J. L'Hoost.

NECROLOGIE

SECTIE ANTWERPEN EN LIMBURG :

Het is met leedwezen dat het Bestuur van Antwerpen en Limburg het overlijden vernomen heeft van :

BRIE Gustaaf, Korporaal-duiker van het 11e Bat. Génie, 57 jaar, overleden op 5 juli 1964 in bevolen dienst te Luik.

PEELAERS Jules, oud ontmiijner van het 2e Bataljon, gestorven op 12 juli in het gasthuis van Stuivenberg te Antwerpen.

Aan de beproefde families bieden wij de verzekering onzer oprechte sympathie, als ook onze innige deelneming in het smartelijk verlies dat hun komt te treffen.

Een klein woordje van uw Voorzitter :

Tijdig ben ik verwittigd geweest van het overlijden van onze betreurde vriend PEE-LAERS en heb ik mijn plicht kunnen vervullen, door hem te gaan groeten voor zijn laatste reis. Maar tot mijn groot spijt vernam ik de ter aarde stelling van onze betreurde vriend BRIE te laat en heb dus de plechtigheid niet kunnen bijwonen. Daarom vraagt uw Voorzitter in dergelijke gevallen hem niet te vergeten, zo stelt U hem ten minste in de mogelijkheid zijn plichten als voorzitter te vervullen.

Bij voorbaat onze beste dank,
E. DREESSEN.

AFDELING OOST-VLAANDEREN

Onze vriend Georges Minne werd door twee sterfgevallen zwaar beproefd. Op 24 juli 1964 verloor hij zijn moeder en op 6 augustus zijn schoonmoeder. We betuigen hierbij aan onze goede vriend, aan zijn echtgenote en de ganse familie ons innig en oprecht rouwbeklag.

AFDELING BRABANT

De afdeling Brabant deelt met leedwezen het overlijden mee van DUBRUX Arthur, te Annevoie overleden op 24 juni 1964. Sedert zijn vertrek naar zijn nieuwe woonplaats kon hij nog onmogelijk de maandelijkse vergaderingen bijwonen, waarop hij als trouw en toegewijd lid steeds aanwezig was.

De Verbroedering verzoekt Mevrouw Dubrux, alsook de familie, haar diep medevoelen in deze zware rouw te willen aanvaarden.

GELUKWENSEN

De Verbroedering heeft de aangename plicht haar hartelijke gelukwensen te sturen aan onze vriend Julien Maertens, die vanwege de Heer Minister van Landsverdediging het diploma kreeg van vaandrig, uit erkentelijkheid voor de diensten, die hij gedurende talrijke jaren aan de afdeling Oost-Vlaanderen heeft bewezen.

ENKELE BESCHOUWINGEN TER OVERWEGING AAN ONZE ONTMIJNERS, STRIJDERS 40-45

In zijn nummer van 1964, maakt «Avant-Partout», het orgaan van het 3e Genie, gewag van het gevolg, dat gegeven werd door het Ministerie van Landsverdediging aan de door de vierde subcommissie van het C.E.S.A.C. geuite wensen inzake de verzuchtingen van de oudstrijders 40-45.

« Eerst en vooral moeten we de voorzitter van het C.E.S.A.C. en de voorzitters van de subcommissies gelukwensen omdat ze naar het Ministerie van Landsverdediging zijn gegaan om te zeggen dat de oudstrijders er genoeg van hadden en te vragen hoelang men nog de spot zou drijven met de eisen, die door hun afgevaardigden werden uiteengezet.

Vervolgens om aan zekere oudstrijders van mei 1940 te verklaren dat ook zij verwijten verdienen. De enen, omdat ze zich nog niet hebben losgemaakt van die mentaliteit van overwonnenen, die handig in hen wordt gevoed door een klein aantal politiekers, door ontgoochelde militairen, door heerszuchtige burgers en door mislukte historici. De anderen, omdat ze nog zondigen hetzij uit onbegrip, hetzij uit onverschilligheid... »

Het blad bespreekt daarna de middelen om de openbare mening te wijzigen inzake de deelname van het Belgisch Leger aan de oorlog 1940-1945.

Ten eerste, ons overtuigen dat, indien de eerste « manche » van de oorlog 1940-1945 door de geallieerden werd verloren, de slag aan de Leie in

deze « algemene nederlaag » als een overwinning ten minste mag beschouwd worden, omdat de Engelsen, te Duinkerke ingescheept, de bevrijdingsstrijdkrachten voor 1944 aldus konden vormen.

Ten tweede, aan iedereen kond maken dat we « het heropenen van het dossier van het Belgisch Leger in 1940 » niet vrezen ; want zo er uitzonderlijke afvalligheden zijn geweest (die men trouwens met recht en reden afkeurt), weten we dat we deel uitmaakten van de schone troepen, die op dat ogenblik de meerderheid vormden.

Ten derde, de gevolgen willen, die de erkenning van deze werkelijkheid met zich meebrengt ; ten eerste ijveren opdat het Ministerie van Landsverdediging zonder verwijl de geschiedenis — de echte geschiedenis zou publiceren van de slag, geleverd aan de Leie en aan het afleidingskanaal door Koning Leopold en zijn Leger, ten gunste van de geallieerden ; ten tweede, het nodige doen opdat de jonge generatie van deze geschiedenis zou kennis krijgen, op een andere manier dan door de formule « het Belgisch Leger had zich niets te verwijten ». De Waarheid verdient veel meer dan dat... en onze jeugd trouwens ook.

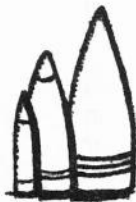
NIEUWE, TE LICHTE TEGEMOETKOMINGEN AAN ONZE INVALIDEN

Tijdens de zitting van 18 juni jl. heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers, bij 16 stemmen en 5 onthoudingen (vertegenwoordigers van de Volksunie) het wetsontwerp aangenomen, waarbij nieuwe tegemoetkomingen aan de oorlogsslachtoffers en aan de oudstrijders worden toegekend.

5) Basisbedrag van de invaliditeitspensioenen (40-45)

Het basisbedrag van 550 wordt gebracht op :

- 575 F van 1-1-65 tot 31-12-65 ;
- 600 F van 1-1-66 tot 31-12-66 ;
- 625 F van 1-1-67 tot 31-12-67 ;
- 650 F vanaf 1-1-68.

BIJDRAGE 1965

Ten behoeve van de leden, die hun bijdrage voor 1965 wensen te storten, laten we hieronder de adressen van de afdelingen met hun respectieve postrekeningnummers volgen :

Brabant : P.R. 8173.53, Verbroedering der Ontmijners van Brabant,
Gen. Jacqueslaan, 172, Brussel 5.

Oost-Vlaanderen : P.R. 4511.80 van Van Cleven E., Elyzeese Velden, 5, Gent.

West-Vlaanderen : P.R. 9090.98 van Bories Raym., Zandstraat, 77,
Sint-Andries-Brugge.

Luik : P.R. 7902.11 van de Verbroedering der Ontmijners te Luik.

Henegouwen : P.R. 1819.49 van de Verbroedering der Ontmijners van België,
Afdeling Henegouwen,
p.a. Vanderick A.
6, rue du Sablon, Gosselies.

Antwerpen : P.R. 1719.10 van Dreesen Ern.,
44, Paleizenstraat, Antwerpen.

Er weze aan herinnerd dat de bijdrage op 40 F blijft vastgesteld, maar een hogere bijdrage is altijd welkom.

De enkele overblijvende medailles zijn nog steeds ter beschikking van de belanghebbenden, mits storting van 60 F op de postrekening van hun afdeling.

Hartelijk dank.

